

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania M.R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy
o dobrowolne ubezpieczenie chorobowe,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 2 grudnia 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 24 kwietnia 2023 r., sygn. akt III AUa 429/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z odsetkami z art. 98 § 1¹
k.p.c. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2023 r. oddalił apelację odwołującej się M.R. od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 10 grudnia 2020 r., którym oddalono odwołanie odwołującej się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy z dnia 16 października 2019 r. stwierdzającej, że odwołująca się jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność

gospodarczą podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od dnia 4 stycznia 2014 r. do dnia 28 lutego 2014 r. i nie podlegała dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu w tym okresie (pkt I) oraz zasądził od odwołującej się na rzecz organu rentowego kwotę 240 zł z ustawowymi odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (pkt II).

W ocenie Sądów *meriti* w rozpoznawanej sprawie wiążący jest wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 30 maja 2019 r., VI Ua 14/19, którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 8 stycznia 2019 r. i oddalono odwołanie odwołującej się od decyzji organu rentowego z dnia 16 października 2018 r. zobowiązującej ją do zwrotu zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 stycznia do dnia 1 lutego 2014 r. z uwagi na wykonywanie przez nią pracy zarobkowej w okresie niezdolności do pracy i korzystanie ze zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem. Oznacza to, że za okresy niezdolności do pracy, za które odwołująca się utraciła prawo do zasiłku chorobowego, straciła ona prawo do zmniejszenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Doszło więc do sytuacji, w której opłacenie składek w niepełnej wysokości doprowadziło do ustania dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. W świetle bowiem art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 423, dalej jako ustawa systemowa), sprzed jego uchylenia z dniem 1 stycznia 2022 r. (na mocy art. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 2021 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2021 r., poz. 1621), dobrowolne ubezpieczenie chorobowe osoby prowadzącej pozarolniczą działalność ustaje w przypadku opłacenia składki w terminie, ale w wysokości niższej niż należna. Zatem zaskarżona decyzja organu rentowego stwierdzająca, że odwołująca się nie podlegała dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 4 stycznia 2014 r. do dnia 28 lutego 2014 r. jest prawidłowa.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia skargi „w przedmiocie ustalenia istnienia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym”, zasądzenia od organu rentowego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania sądowego według

norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi niższej instancji wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowaniach za wszystkie instancje.

Skargę kasacyjną oparto na obu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., zarzucając naruszenie: 1) art. 365 § 1 w związku z art. 366 k.p.c., przez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że Sąd pierwszej instancji związany jest prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w sprawie VI Ua 14/19, co doprowadziło do niezbadania istoty sprawy i oddalenia odwołania, 2) art. 83a ust. 2 ustawy systemowej, przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że możliwość unieważnienia decyzji z dnia 16 października 2018 r. jest wyłączona z uwagi na fakt, iż od tego rozstrzygnięcia zostało wniesione odwołanie, podczas gdy hipoteza tej normy jest wyłącznie adresowana do organu i dotyczy tylko postępowań, które organ może wszcząć z urzędu i nie odnosi się do postępowania wszczynanego na wniosek (art. 157 § 2 k.p.a.), 3) art. 11 ust. 2 ustawy systemowej, przez przyjęcie, że skarżąca nie opłaciła obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, czyli nie jest uprawniona do pobierania zasiłku chorobowego w okresie od dnia 4 stycznia do dnia 1 lutego 2014 r. - co czyniłoby zwrot świadczenia zasadnym, 4) art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej w związku z art. 71 ust. 2 Konstytucji RP, przez ich nieprawidłową wykładnię i zastosowanie, co doprowadziło do pozbawienia skarżącej praw do zasiłku, chociaż skarżona płaciła składki za dobrowolne ubezpieczenie chorobowe, była uprawniona do pobrania świadczenia z tego tytułu, zaś w spornym okresie nie była zobowiązana do opłacania składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne, ponieważ był to okres nieskładkowy, 5) art. 32 Konstytucji RP, ponieważ decyzja z dnia 16 października 2018 r. jest wyrazem dyskryminacji młodych matek i ich nowo narodzonych dzieci, sam stan ciąży jest bezsporny i nigdy nie był przez organ kwestionowany, 6) art. 84 ust. 3 ustawy systemowej, przez jego niezastosowanie, ponieważ zgodnie z jego treścią nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych za okres dłuższy niż ostatnie 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ wypłacający świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich

wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane, a w pozostałych przypadkach - za okres dłuższy niż ostatnie 3 lata, 7) art. 233 k.p.c., przez przyjęcie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie ustaleń, że w sytuacji zagrożonej ciąży skarżąca wykonywała czynnie pracę zarobkową, związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej, podczas gdy miała zleceniobiorcę, do pomocy małżonka i swoją matkę, z którą miała zawartą nieodpłatną umowę zlecenie, nie wykonywała w żaden sposób pracy zarobkowej, 8) art. 327¹ k.p.c., ponieważ brak w sprawie pełnego i całościowego omówienia dowodów ze wskazaniem przyczyn, dla których innym dowodom przytoczonym przez skarżącą odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej, 9) art. 382 i art. 316 § 1 k.p.c., przez wydanie wyroku z pominięciem zebranego materiału dowodowego, tj. faktu wydania przez organ rentowy w dniu 16 września 2019 r. decyzji obniżającej podstawę wymiaru zasiłku skarżącej, jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą i toczącego się sporu w tym zakresie niezakończonego prawomocnie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do następujących pytań: 1) czy incydentalne wykonywanie pracy zarobkowej w trakcie przebywania na zasiłku chorobowym z tytułu zagrożonej ciąży pozbawia przedsiębiorcę - kobietę prawa do podlegania do ubezpieczeń społecznych w trakcie całego okresu zasiłkowego? 2) czy przedawnienie składek na ubezpieczenie społeczne przedsiębiorcy z 2014 r. powoduje obniżenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne względem przyszłych zasiłków. Jeśli tak to na jakiej podstawie prawnej? 3) czy przedawnienie składek na ubezpieczenie społeczne przedsiębiorcy z 2014 r. powoduje obniżenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne względem bieżących i przyszłych zasiłków.

Zachodzi przy tym potrzeba „ukształtowania wiążącej wykładni powołanych przepisów prawa w ochronie uzasadnionych interesów ubezpieczonych przy jednoczesnej potrzebie ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych w tożsamyh sprawach, a tym samym wyraża konieczność dokonania wykładni powołanych przepisów prawa w sposób odpowiadający idei ubezpieczeń społecznych, których celem jest ochrona ubezpieczonych podczas macierzyństwa i

choroby (czyli tzw. spełnienie się ryzyka ubezpieczeniowego)". Ponadto „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W konsekwencji tego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie

podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12, LEX nr 1482419 i powołane tam orzeczenia).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na trzy przesłanki wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (pkt 1), na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości (pkt 2) oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (pkt 4).

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z

określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioszek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało ono sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnieniu ograniczyła się do sformułowania wątpliwości odnoszących się do pytania czy incydentalne wykonywanie pracy zarobkowej w trakcie przebywania na zasiłku chorobowym z tytułu zagrożonej ciąży pozbawia przedsiębiorcę - kobietę prawa do podlegania do ubezpieczeń społecznych w trakcie całego okresu zasiłkowego, nie nawiązując przy tym do treści jakichkolwiek przepisów prawa. Nie przedstawiła też argumentacji jurydycznej, za pomocą, której wykazałaby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne cechujące się walorem „istotności” wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca w istocie nie formułuje więc abstrakcyjnego zagadnienia prawnego, a nadto - co jest kluczowe - jej pytanie dotyczy zastosowania art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i

macierzyństwa (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 501, dalej jako ustawa zasiłkowa), który to przepis nie stanowił podstawy wydania zaskarżonej w sprawie decyzji, ale postępowania prawomocnie zakończonego w sprawie VI Ua 14/19 i podejmuje w tym zakresie polemikę z ustaleniami i oceną dowodów dokonaną w tamtej sprawie.. Z kolei pytania drugie i trzecie, odnoszące się do przedawnienia składek na ubezpieczenie społeczne, nie nawiązują do jakiegokolwiek przepisu prawa oraz co istotne, w stosunku do tak postawionych pytań, trudno doszukać się we wniosku argumentacji mającej przekonać Sąd Najwyższy, że występuje przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisów prawa, na których tle zagadnienie to wyłoniło się, oraz zaprezentowaniu argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych, czego w tej sprawie brak (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2025 r., I CSK 44424/23, LEX nr 3902064 i powołane tam orzeczenia).

Odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. tj. potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga zaś wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365 oraz z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Skarżącą obciążał, wobec tego obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, LEX nr 950814). W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący

powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W skardze kasacyjnej nie ma uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w powyższym rozumieniu, ponieważ w jego treści nie podano przepisów, które miałyby budzić poważne wątpliwości interpretacyjne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie mówiąc już o odrębnej, pogłębionej argumentacji prawnej, jak i szczegółowego opisu tego, na czym owe wątpliwości polegają czy orzeczeń mających dowodzić istnienia rozbieżności w orzecznictwie. Nie jest rolą Sądu Najwyższego zastępowanie skarżącego w prawidłowym redagowaniu skargi.

W sprawie nie występuje także przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż skuteczne jej powołanie wymaga nie tylko odwołania się do okoliczności, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 10 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej

instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Skarżący ma zatem obowiązek wskazania jakie przepisy zostały naruszone przez sąd oraz wykazania, że w wyniku tego naruszenia doszło do wydania rażąco nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2025 r., III USK 96/25, LEX nr 3899562). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860).

Wniesiona skarga kasacyjna nie spełnia wymienionych wyżej warunków, ponieważ poza stwierdzeniem, że „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”, w skardze próżno doszukać się wyodrębnionej argumentacji dotyczącej tej przesłanki przedsądu nie mówiąc już o odniesieniu się do jakiegokolwiek konkretnego przepisu, którego naruszenie miałyby mieć charakter kwalifikowany.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

(J.C.)

[a.ł.]